

Pintér Lajos

Bardócz Lajos köszöntése

Bardócz Lajossal egy kecskeméti teraszon ülünk, és rövid számvetést készítünk. Lajos most hetvenéves. Arca fiatalossága, mozgása alapján ebből persze vagy tíz évet letagadhat.

Mestersége címere: óriási mappa most is a hóna alatt: benne fametszetek, ezeket hozta megmutatni. Szépek, mesterien szépek.

Bardócz Lajos 1936. október 24-én született Erdélyben, Szászsebesben.

1960-ban Bukarestben végezte a Képzőművészeti Főiskolát. 1970-ig Bukarestben dolgozott a magyar nyelvű könyvkiadónál grafikai szerkesztőként.

1970 és 1988 között Kolozsváron élt, az ottani művészeti középiskola grafika-tanára.

Jó sorsa vagy egyáltalán sorsa vezette Tiszakécskére, az ottani művésztelepre. Ahol először csak vendégeskedett, de ahol 1988-tól meg is telepedett.

1995 óta a kecskeméti Kandó Kálmán művészeti szakközépiskola tanára. És persze: az országban és a világban kiállító művész.

Beszélgetünk. Mesterei, tanárai közül Kazár Lászlót említi. Erdélyi kollégái közül, mint akik talán legközelebb állnak, álltak hozzá, Cseh Gusztávot, Deák Ferencet, a szobrász Gergely Istvánt.

Beszélgetünk, szeretettel sorolja kandós kollégáit, művésztanár társait: Lakatos Pált, Damó Istvánt, Miklós Árpádot.

Kis szünetet tartunk a beszélgetésben, nézegetjük a mappát és Lajos fametszeit, a képek egy-egy apró titkába avat be.

Én pedig arra gondolok közben: Molnár Péter és Bodri Ferenc, Benes József és Damó István, és épp ő, Bardócz Lajos és mások, közelünkben élő grafikus, festő és szobrász barátaink, mind-mind ott állnak a Forrás holdudvarában.

Ady: A fehér csönd

Ady: Humn új legenda

Ady: Nagy lopások bíme

Ady: Héja-nász az avaron